

Od neschopnosti vyhrát k neschopnosti přehrát. Kdo nabíjí a kdo střílí. Ivan Hoffman k těm, kdo nabili vrahovi

- editor007 | 26. května 2024

ČESKO / SLOVENSKO: Nejen na Slovensku, ale i v Česku je hodně lidí, kteří přejí Robertu Ficovi, aby přežil atentát a aby se vrátil do politiky, protože práce, do které se dal, není hotová. Jde o hodně. Vedle přirozeného soucitu s člověkem, který je obětí nenávisné atmosféry, proto panuje i obava ze ztráty silného politického lídra a státníka, kterého potřebuje nejen Slovensko, ale také Evropa.

V debatách po atentátu se v nejrůznějších podobách skloňuje demokracie. Mluví se o útoku na demokracii, o ohrožení demokracie, o potřebě demokracie, o návratu k demokratické tradici. To, co ovšem sledujeme v přímém přenosu, je inflace demokracie, vyprazdňování tohoto pojmu jeho nadužíváním. Už dlouho je patrné, že politiky a aktivisty, kteří mají teatrální starost o demokracii, nezajímají lidé, a politikům, kteří mají starost o lidi, se nadává do populistů, kteří jsou hrozbou pro demokracii.

Ve svém původním, antickém smyslu je demokracie vládou lidu. Existuje příměr, že jako je každý steak s přívlastkem ve skutečnosti karbanátek, je každá demokracie s přívlastkem totalitou. Liberální demokracie, která si dnes nárokuje být oficiální ideologií kolektivního Západu, nemá s vládou lidu mnoho společného. Nad člověkem, s jeho přirozenými potřebami a s instinktivní nedůvěrou k novotám, které rozum nebere, elitářští demokraté ohrnují nos. Z duše nenávidí politiky, kteří s touto většinou „spodinou“ komunikují. O svém demokratickém karbanátku jsou přesvědčeni, že za něj není alternativa. Všechno ale má alternativu.

Paradoxem liberální demokracie je, že její vyznavači nejsou ani liberálové, ani demokraté. Typicky jsou to studovaní technokraté, kteří nemají lidem, kromě abstraktních sloganů, co nabídnout. To je důvod, proč nejsou schopni regulérně vyhrát v politické soutěži. Současně ovšem coby garanti jediné povolené demokracie nemají od svých sponzorů dovoleno prohrát. Ustoupit by znamenalo riskovat vládu lidu, demokracii bez přívlastků. Hrozilo by, že si občané položí otázku, zda potřebují ke spokojenému životu finanční oligarchii, nadnárodní korporace, chamtivé miliardáře, respektive zda potřebují, aby se jim politici, angažovaní žurnalisté a různé politické nevládky a neziskovky postarali o bídu, korupci, nesvobodu a válku.

Od neschopnosti vyhrát vede k neschopnosti prohrát jednoduchá zkratka. Je to pýcha. Přesvědčení o vlastní nadřazenosti je hendikep, který politika stojí hlasy, a který mu současně brání akceptovat, že ty hlasy získal někdo dle něj podřadný. V této pasti se nyní na Slovensku pyšní demokraté octli společně s vrahem-intelektuálem, který na sebe vzal úkol zbavit zemi nenáviděného populisty. Liberálním demokratům prokázal vrah-intelektuál medvědí službu. Odhalil širokému publiku, že z rutinní volební procedury, kdy se u moci střídají politické strany, se stal zápas na život a na smrt.

Smrtelným ohrožením pro lidi dobré vůle nejsou střelci, ale ti, kdo jim nabíjejí zbraně. Nebezpečný je ten, kdo ukazuje prstem, koho je třeba zrušit. A nejnebezpečnější jsou nevolitelní fanatici, kteří neumějí prohrát.

ZDROJ: Radio Universum / PL